

Kömlődi szolgálat

Miatyánk sorozat 1. rész az imádság alapja

Textus: Lukács18,9-14

Lekció: Máté6,5-13

Elhangzott: 2020. január 26.

A kömlődi ref. gyülekezetben

Kömlőd, 2020-01-25

Köszöntés:

így szól az én Uram, az Úr - nem kívánom én a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen...

- Kegyelem néktek és békeség Istentől a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól! Ámen.

Kezdő ének: 32,1 Ó mely boldog az oly ember életében

Főének: Isten dicsőségére énekeljük a **214,1-3** Sok nyavalyánkban Atyánkhoz kiáltunk

Fohász:

A mi segítségünk és Istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön az Atya, Fiú, Szentlélek, Teljes Szentháromság, egy örök, igaz Istentől. Ámen.

Lekció:

Isten Igéjét a mai vasárnapon a Máté evangéliumából a 6. rész 5. versétől a 13. versig.

Prófétai imádság:

Mennyei Atyánk! Itt vagyunk a te dicséretedre. Itt vagyunk és keressük szavad, akaratod. Könyörülj rajtunk és tolmácsold szavadat. Légy kegyelmes és megbocsátó hozzánk, légy türelmes és szelíd hozzánk. Mert kicsinyhitű, gyenge és gyámoltalanok a te híveid. Mégis itt vagyunk és vágyakozunk a te élő és ható Igéd, szavad után, amely életünk biztos alapja.

Megáll most a mi életünk előtted és várja a feloldozásod, várja a megerősítéset. Oly nagy szükségünk van rád! Szükség a jelenlétedre, a hangodra és a bátorításodra. Szentlelkeddel légy itt, add fülünkbe hangodat és erősítsd meg bátortalan szívünket általa. Az ÚR Jézusért. Ámen.

Ének: Az igehirdetésre készülve, a Szentlélek segítségéért esedezve énekeljük: **370,1** Jővel Szentlélek Úristen

Textus:

Isten igéje, amelyet hirdetni is kívánok közöttetek, a Szentlelket segítségül hívva, írva található a Lukács evangéliumában a 18. rész 9. versétől a 14. versig.

Máté6,5-8
Lukács18,9-14

Kedves Testvéreim!

A hívő ember állandó tevékenysége az imádkozás. Pál apostol szavait is jól ismerjük: *szüntelen imádkozzatok*. Azért mert erre van szükségünk. Állandó kapcsolatban lenni a mennyei Atyával, a mindenható Istennel. Csak így élhető, csak így viselhető el a földi életben kapott terhek és megpróbáltatások.

Tanulnunk kell imádkozni? Vagy az olyan dolog, mint a levegővétel, amit magunktól, akaratunk nélkül is el tudunk végezni? Vagy esetleg az imádság olyan mint az evés, amely nélkülözhetetlen, de mégis meg tudunk róla feledkezni.

Lukács evangéliumában olvashatjuk a következőket: „*Történt egyszer, hogy Jézus valahol imádkozott és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram taníts minket imádkozni...*”

A vámszedő és a farizeus imádsága nem megtörtént eset, hanem példázat. Jézus itt két imádságot mutat be. Az egyiket teszi követendő példává. Ebben a példázatban is imádkozni tanít bennünket az Úr Jézus.

Vajon mi teszi értékessé és követendővé a vámszedő imádságát?

1.

Először is a vámszedő imádsága rögtön megmutatja számunkra, hogy az imádkozás az egy bensőséges dolog. Egyéni ügye az embernek.

Ezt hallva, rögtön felkapjuk a fejünket, hogy imádságok közösségben is hangzanak el. Ezért megkülönböztetünk „személyes *imádságokat*” és „közösségi *imádságokat*”. A kettő pedig szorosan összetartozik.

A miatyánk egy jó példa a közösségi imádságra, mert abban nem szerepel „én”, ott a közösség kap helyet. A mi atyánkról, a mi kenyerünkről, a mi bűnünkről van szó benne. Nem véletlenül lett szerves része az istentiszteletei alkalmainknak. Mert közösségi imádságunk, közös bűnvallásunk és közös kérő imádságunk Isten előtt, amit szintén az Úr Jézustól tanultunk.

Viszont nem beszélhetünk közösségi imádságról, egészen addig, amíg a közösség minden egyes tagja külön-külön nem tud imádkozni. A „községi imádságokat” meg kell, hogy előzze a „személyes imádságok” léte.

Az egyéni, bensőséges imádságok alkothatnak aztán közösségi imádságot. Ahogyan erdő sincs fa nélkül, úgy közösségi imádság sincs, egyéni imádkozás nélkül. Minden egyes fa egyénileg gyökerezik bele a földbe, önállóan áll a talajon. Így alkotnak közösen erdőt. Az egyéni ima életünkkel így kapcsolódhatunk be egy közösség imádkozásába.

A vámszedő imádságán keresztül megtanulhatjuk, hogy ebben az imádságban csupán ketten vannak. A vámszedő és Isten.

Ilyennek kell lennie egy bensőséges imádságnak csak Isten és én. Ez a vámszedő ott volt a templomban. A hatalmas jeruzsálemi templomban, ahol emberek tömege volt. Nyüzsgés, forgolódás, morajlás, ami körbe vette az embereket. De a vámszedő mégis csak Istennel volt együtt. Azt olvastuk, hogy háttérben van és félre húzódott, mert nem akart másra figyelni, nem akarta, hogy lássák. Mert ő csak Istenhez jött, ő csak Istenre akart figyelni.

A farizeus imádságát ha újból elolvassuk meglátjuk, hogy többről szól. Ebben az imádságban, nem csak Isten és ő volt benne, hanem mindenki más. Tele volt másokkal, akikre mutogatott, akikhez hasonlította magát. *„Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.”*

De a vámszedő nem foglalkozik a körülötte lévő világgal és emberekkel. Csak Istent látja és önmagát. Kizár minden mást. Nem engedi, hogy más megzavarja ezt a csendet. Ebben láthatjuk, hogy az imádság az ember legbensőbb magánügye. Oda nem férkőzhet be sem a szomszéd, sem a főnök, sem senki más. Csak Isten és én vagyok ott. Az igazi személyes imádság tehát Isten előtt történik, ahol egyedül állok meg előtte.

2.

Vizsgáljuk meg röviden, most az imádság tartalmát. Láthatjuk, hogy egész rövid és mégis mindent elmond. Kálvin fejt ki azt a gondolatot, hogy az egész világ megismerése és az élet értelme két dologban áll: Isten és önmagunk igaz ismeretéből. A vámszedő imádsága mindkettőt tartalmazza.

Önmagáról azt mondja a vámszedő, hogy bűnös.

Zsidó ember lévén ismerte az Isten törvényeit és parancsait. Tisztán látta magát az Úr Isten tükrében, hogy teli van bűnnel, engedetlenséggel.

Isten haragját jogosan megérdemli nincs semmi amit feltudna hozni mentségül. **Bűnös vagyok.** Ez egy őszinte vallomása az embernek. Végig nézett az életén és Isten előtt ezt tudta elmondani önmagáról.

Bűnös. Istentől elszakadt, az ő akarata ellen fellázadt ember, aki nem ad elég hálát a teremtésért, nem ad elég hálát az Istentől kapott ajándékokért. Aki nem tölti be a felebarát iránti szeretetet parancsát, hiszen van haragosa, gondolt és mondott

már rosszakat másokra. Bizony nem egyszer megkárosított másokat is. Ez a vámszedő ott állt Isten előtt és bizony nem takargatta önmagát. Hanem bátor volt és beismerte Isten előtt: **Bűnös vagyok.**

Nekünk is így kell tudni beismerni mindent ami bennünk van. Azt tudom Isten elé vinni, ami bennem van, ami foglalkoztat, ami az életemet körül veszi. Elé vinni a gyengeséget, a kétségbeesést, és mindazt ami jellemzi az életemet.

Közben láthatjuk a farizeus imádsága nem önmagáról és életéről szólt. Nála sokkal rosszabb életű emberekre mutogatott, mennyivel jobb és szentebb ember, amiért Isten büszke lehet rá. Önelégülten imádkozott Istenhez, mint aki valamennyi írott parancsát megtartja, de közben lélekben és gondolatokban távol állt tőle. A farizeus önteltségében nem jutott igaz önismeretre. Másokra mutogatva elhitte magának, hogy ő egy jó és igaz ember, aki megérdemli Isten áldását.

A rossz önismeret így vezethet félre bennünket és vakvágányon eltávolít bennünket Istentől.

3.

Ugyan akkor a vámszedőben meg volt az igaz Isten ismeret is. Ez a teljes önismeret, amikor nem csak magunkat, de Istent is jól ismerjük.

Úgy tudunk helyes Isten ismeretre szert tenni, ha nem úgy gondolkozunk Istenről ahogy általában az emberek róla szoktak. Hogy gondolkozik róla a legtöbb ember?

Hogy Isten hogyan illeszkedik bele a világunkba. Hol találok helyet neki az életemben. Ide-oda rakosgatom őt, mert sehol nem az igazi. Aztán megunom, félre teszem és teljesen megfedkezem róla, mint valami félre sikerült emberi alkotásról.

De az a helyes Isten ismeret kezdete, amikor úgy gondolkozom Istenről, hogy - Én - hogyan illeszkedek bele Isten világába? Nem Ő az enyémbe. Én nekem miként kell változni, hogy Isten világában a helyemen legyek? Nem Isten van rossz helyen, hanem én. Hol vagyok én az Isten világában?

Ez a felismerés juttatta oda a vámszedőt, hogy irgalomért könyörögjön! Az ilyen igaz Isten és önismeretből fakadó segélykiáltás nem marad megválaszolatlanul. A vámszedő nem vaktában és tudatlanul imádkozott, hanem igenis a legmélyebb hitéből tört fel ez a fohász. „*Isten légy irgalmas nekem bűnösnek!*”

Isten nem fordul el egy ilyen embertől. Bizony elér az ilyen könyörgő ember szava az Isten szívéhez.

Sokan kiáltanak Istenhez, sok jabszót hallhat a mindenható Isten, de mit kezdjen vele, ha az ember sem gondolja komolyan, csak már kínjában nem tud mit tenni? Mit kezdjen az Isten azokkal, akik automatának tartják őt és csupán bajban, nehézségben kiáltanak felé? Rossz önismeret és rossz Istenismeretből olyan imádságok keletkeznek, amelyet a farizeus mondott, ugyanis az olyat Isten nem hallgatja meg. A farizeus úgy ment haza a templomból, ahogy oda jött. Nem történt semmi.

A vámszedő imádságát azonban meghallgatta Isten, de honnan tudhatta ezt a vámszedő? Ugyanis ez a vámszedő még nem ismerte a könyörülő Istent, akit a világ a golgotai kereszten ismert meg. Nem tudta ez a vámszedő, hogy Isten megszülött Fiát fogja adni, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen! (Milyen jó, hogy mi már tudhatjuk!)

Ahogy a nap déli órákban ragyog a legjobban, úgy Isten kegyelme Krisztusban mutatkozott meg a legvilágosabban. Viszont, ahogy a nap is ad fényt és meleget már a reggeli órákban is, úgy Isten már az ősözvetségi időkben, Krisztus előtt megmutatta, hogy ő kegyelmes és szerető Isten.

Ez a vámszedő ismerhette az ősözetség tanításait, ahogy Ezékiel próféta könyvét is, ahol ez áll: *Így szól az én Uram, az Úr - nem kívánom én a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen*

A vámszedő sejtette, remélte, hogy az Isten kegyelmes és irgalmas lesz ő hozzá is. Ezért volt neki igaz Istenismerete! Ezért könyörgött hozzá kegyelemért. Mert tudta, hogy Isten kegyelmes.

Miközben a vámszedő Isten színe előtt állt imádságban és megvallotta Istennek, hogy bűnös és hitvány ember.

Mégsem menekült depresszióba és önsajnálataba, hanem az imádság csendjében, ahol csak ő és Isten volt, megértette Isten jelenlétében, hogy őt Isten nem utasította el.

Irgalmat talált Isten előtt, hiába bűnös és hiába hitvány az ő élete, Isten őt értékeli és felemeli. A bűnbánatért, bocsánatot nyert. Így mehetett haza felemelt fővel, úgy mint aki megigazult az Isten előtt. Így mehetett haza megkönnyebbülve lerakva terheit.

Aki összetöri magát Isten előtt, azt az embert Isten felemeli és megmenti. Örök törvénye ez Istennek. A keményeknek ellen áll, de az alázatosoknak kegyelmet ad. A helyes imádság a szoros kapun vezet át bennünket. A szoros kapun, amelyen csak alázatos ember juthat át.

Jézus mondja: „Menjete be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik bemennek azon. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” Mt7,13-14

A vámszedő imádsága így visszhangzik már lassan 2000 éve, amely mutatja az utat: „Isten légy irgalmas nekem bűnösnek!”

Ha ma is élünk az imádság csendjében ezzel az őszinteséggel Isten előtt, akkor szintúgy megigazulva mehetünk haza, mint ahogy tehette ezt a vámszedő is.

Ámen.

Ráfelelő ének:

Válaszolva a hallott ígére énekeljük: **483,1 Mennybéli felséges Isten**

Könyörgés:

Mennybéli felséges Isten! Érthetetlen az imádság csodája! Hogy a halandó ember, megállhat a te királyi trónod előtt. A tőled mérhetetlenül távol élő ember, oda léphet királyi széked elé. Meghallgatod szavainkat, kíváncsi vagy gondolatainkra, bár még nyelvünkön sincs a szó, te már pontosan tudod mit fogunk neked mondani. Te mégis áhítattal hallgatod életünk beszámolóját, mégis szeretettel figyelsz minden egyes sóhajunkra. Csodálatos az imádság lehetősége Urunk, amit felkínálsz számunkra!

Így hallgasd most e parányi közösség imádságát is. Könyörgünk szeretteink és önmagunk életéért, látod nehézségeinket, próbatételeinket, segíts hordani a kereszteinket.

Ne engedd, hogy gondolataink megfélelkezzenek rólad, hiszen te követed lépteinket, semmit nem tehetünk gondviselő figyelmed nélkül. Adj erőt, hogy ezeket hittel elfogadjuk és abban kapaszkodhassunk.

Ne szakíts bennünket el egymástól, hanem erősíts bennünket, és formáld a mi életünket a neked való tetszés szerint.

Így adunk hálát az ökumenikus imahét lehetőségéért, hálát adunk a találkozásokért szerte a világon ahol a te nevedben összegyűltek a Krisztus hívők és közösen dicsértek téged. Köszönjük, hogy ebbe mi is bekapcsolódhattunk.

Végül könyörgünk a nyomorúságban lévőkért. Ne adj Urunk senkinek se nagyobb terhet, mint amennyit elbír viselni. Segíts Urunk minden betegnek, hogy általa vigyék terheiket. Imádkozunk a betegek gyógyulásaiért!

Légy irgalmas hozzánk Istenünk, bűnösökhöz!
Ámen.

Mi Atyánk...

Áldás:

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” Az Úr Jézus kegyelme, az Atya szeretete és a Szentlélek közössége maradjon mindnyájatokkal!

Ámen.

A gyülekezet hirdetései következnek:

- (Felnőtt konfirmáció felkészítő indul Februártól.)
- Február 15-én Komáromban kerül megrendezésre a presbiteri konferencia. A hirdető táblán látható a nap programja. Idén is szeretnénk kisbusszal közösen részt venni ezen az alkalmon. Nem csak presbitereknek!
- Február 5-én szerdán 15 órakor egyházlátogatás lesz gyülekezetünkben, erre az alkalomra hívogatunk másokat is. Rövid áhítattal, gyülekezeti élet beszámolóval készülünk a bizottságnak.

- Az új év köszöntő körlevélben szereplő február elsejei koncert más időpontba kerül megrendezésre. Rajtunk kívül álló okok miatt, tehát a koncert később kerül megrendezésre. Kérem adjuk tovább.

- Egy hét múlva **Vasárnap**, ha az Úr akarja és élünk 10 órakor istentiszteleti közösségre hívogatnak a harangok.

Az ÚR legyen gyülekezetünk őriző pásztora!

Záró ének: 475,1-3 Imádkozzatok és buzgón kérjete

Záró imádság: Hajlékodból eltávozva...